

נאום הספד לדוריס ווייט

דוריס נולדה באנגליה בשנת 1939 ומלכתחילה לא הטיבו אתה החיים, כאשר עברה משפחות אומנות. בסוף מלחמת העולם השנייה, כשהתברר שהיא ילדה יהודיה, נכנסה דוריס בגיל 6 למוסד היתומים היהודי "נורווד", בקרבת לונדון. שם עברה את שלבי הילדות עד לגיל הבגרות.

דוריס אהבה את נורווד ומאידים עליה חבריה, שהיתה מליאת חיים ותמיד צוחקת. היא היתה ספורטאית ואף היתה מנצחת תמיד את הבנים.

ל"הבונים" הגיעה דוריס בגיל 11 כילדת נורווד (אלק ועדנה היו מדריכיה) והצטרפה ל"הכשרת הנוער" של התנועה ב"אידר פרם", כאשר היתה בת 15. בתום המסלול היא עברה ישר להכשרה מליאה, דבר שנגד את הכלל דאז שחייב הפסקה של שנה בין גמר המסגרת הראשונה ותחילת המסגרת השנייה. בהכשרה, דוריס הדקה את קשריה החברתיים וגיבשה את השקפותיה, ובטבע הדברים דאז, נשאה את עיניה אל חיי קיבוץ בארץ. הדבר הוביל אותה להצטרף לגרעין "ה" ובמסגרתו, עלתה ארצה בגיל 18 בקבוצת העליה השנייה של הגרעין בסוף נובמבר 1958, ויחד עם כותב שורות אלה, התחילה פרק חדש בחיים.

מאז הגעתה לכפר הנשיא, דוריס הרימה את נס עבודת הכפיים והשאירה את חותמה בכל מקום שעבדה בו. לאחר שנים רבות של עבודה מסורה בדיר צאן, בו הפכה לעמוד טווח של הענף, דוריס שינתה את יעודה המקצועי. היא נכנסה לתחום החינוך והיתה מורה לספורט. בתחילת שנות ה-80 נסעה לפילדלפיה שבארה"ב והשתלמה בשיטה לשיפור התנועה במסגרת החינוך המיוחד על שם העיר "פילדלפיה", ותרמה רבות לשיקום ילדים עם לקויים. כבר אז, לא הטיבה אתה הבריאות ונפלה למשכב בגלל בעיות עם הרג ועברה לעבוד במחסן. כמו בכל מקום עבודה שעבדה בו, דוריס הפכה גם אותו ליעוד מקצועי, התמסרה לכך בהתאם ונשאה אתה את גאוות היחידה.

כפר הנשיא היה לדוריס בית חם, דבר שהגביר את תאוותה לחיים. גם כשחלתה לראשונה, ועד ימיה האחרונים, כשסבלה מיסורים, לא אבדה את האופטימיות, שכל כך אפיינה את התנהגותה. אך המחלה הנוראה בסוף גברה עליה.

דוריס התמודדה עם המוות כמו שעשתה עם החיים, כאשת חייל.

יהי זכרה ברוך.